

Myndatekstur: Seks ára gamla Lea og átta ára gamli Lucas eru framvegis skelkað, eftir at okkurt feyk í síðurútin á bilinum seinnaðartin í gjár, tá litla familjan var á veg heim frá jólafest. - Vit høvdu glassplintur allastaðni, sjálvtt innanfyri klæðini, sigur Vivian Johansen, mamma, sum eisini koyrði bilin, tá rúturin syndraðist

Mynd: Álvur Haraldsen

Rúturin á bilinum knústist

- Eg sá bara ein skugga koma ímóti bilinum, og eg rópti á sonin um at bukka seg niður. Hann snaraði høvðinum og hugdi forfardur uppá meg – og so smildraðist síðurúturin, har hann sat. Allur bilurin var fullur av glassplintrum. Soleiðis greiðir Vivian Johansen frá um lötuna, tá bilurin, har hon og børnini vóru í, varð raktur av onkrum, sum kom fúkandi

Eydna Skaale

Vivian Johansen og børnini, seks ára gamla Lea og átta ára gamli Lucas, høvdu verið til jólafest á arbeiðsplássinum hjá Vivian í gjár. Tey høvdu júst sett ein vinmann hjá Lucasi av og vóru á veg til hús, tá bilurin varð raktur av onkrum, sum kom fúkandi gjøgnum luftina.

– Børnini hava ikki sovið í nátt, tí tey eru so skelkað, og serliga dótturin er framvegis sera bangin. Hon vil ikki vera nær við nakað vindeyga, og hvørjaferð hon hoyrði nakað til vindin var hon týðiliga bangin, greiðir Vivian Johansen frá.

Lukkutið komu tey ikki til skaða, annað enn at Lea skar seg eitt sindur í fingrarnar av glassplintrum. Men lítla familjan fekk ein stóran hvøkk.

Glas innanfyri klæðini

- Klokkan var júst farin av fýra, tað var longu blivið bølamyrt og nógvur vindur. Vit komu koyrandi í svinginum, har Marknagilsvegurin og Velbastaðvegurin møtast - har úti við bilasøurnar - tá eg sá okkurt koma fúkandi gjøgnum luftina. Eg rópti á sonin, sum fekk hugt vekk, og so small hetta í síðurútin, har hann sat, og rúturin syndraðust útyvir okkum øll, greiðir Vivian frá.

Hon sá ikki hvat tað var, bara ein skugga av onkrum, sum kom fúkandi. Hóast tað knústi rútin, kom tað ikki inn í bilin, men er eftir øllum at døma fokið víðari.

Vivian gjørdist so kløkk av stoytinum og av, hvussu harðliga tað setti í bilin, tá tað brast, at hon snaraði bilinum og endaði uppi á gongubreytini hinumegin vegin.

- Lucas sat á setrinum við síðuna av mær og Lea sat á baksetrinum, og vit vóru øll sera skelkað. Lea reageraði beinanvegin við skera í grát, og hóast eg var sera skelkað og kløkk sjálv, mátti eg bara royna at tosa róluga við børnini, so tey ikki fóru í panikk, greiðir Vivian frá.

Hon sigur, at síðurúturin varð fullkomiliga burtur, og nógv vindurin skrykti í bilin.

- Eg ringdi eftir hjálp og royndi sum frægast at venda bilinum undan vindinum, so hann ikki lá beint inn í bilin. Og so var einki annað at gera enn at tosa róluga við børnini og bíða eftir hjálp, sigur Vivian.

Hon greiðir frá, at glassplintur vóru allastaðni - sjálvtt innan fyri klæðini.

- Alt var glas inni í bilinum. Men til alla lukku sluppu vit øll so at siga snikkaleys. Bara Lea skar seg

eitt sindur í fingrarnar, men tað var bara talan um prus, so hon fekk plástur á fingrarnar, tá vit heim, og so var tað í lagið.

Skelkað

Hjálpin var skjót á staðið, og

bilurin hjá Vivian varð tikin niðan til verkstaðið hjá Ford, har tey eisini fingur lænt ein annan bil, so tey sluppu heim.

Hóast hvørki Vivian ella børnini fingur nakran skaða, var skelkurin stórus.

- Lea var øgiliga bangin. Vit hava slett ikki sovið í nátt, tí skelkurin situr enn í okkum. Lucas er meiri rólígr, men Lea var veruliga bangin fyri, at rúturnir har heima eisini skuldu smildrast, hvørjaferð hon hoyrði nakað til vindin, so vit hava øll verið í sama rúmi alla náttina.

- Tað, sum eg fekk burturúr degnum í gjár, var ein knústan bilrút og tvey skelkað børn. Men vit sluppu ótrúliga væl, tí tað kundi endað nógv verri, sigur Vivian Johansen.

Myndatekstur: Her á forsetrinum sat átta ára gamli Lucas í gjár, tá okkurt feyk í rútin og syndraði hann. Lukkutið fekk mamman, Vivian Johansen, rópt á hann, so hann fekk snarað sær burtur, áðrenn rúturin knústist.